

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/84/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7108218929
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7108218929.8

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcov: 1/ SVB Zvonárska 9, so sídlom Zvonárska 144/9, Košice, zast. JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou so sídlom Čajakova 5, Košice, 2/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, D. a 3/ GO INVEST s.r.o., so sídlom Košice, Buzulucká 11, IČO: 36749737, proti žalovanej E. F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, D., zast. JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom so sídlom Rázusova 1, Košice, o zaplatenie 5.979,31 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti uzneseniu zo dňa 15.12.2022, č.k. 11C/19/2009-963 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie alebo len „súd“) uznesením uvedeným v záhlaví žalovanej nárok na náhradu trov konania v právnom vzťahu so žalobcami v 2. a 3. rade nepriznal.

2. Rozhodol tak po rozhodnutí sporu rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.9.2022, č. k. 9Co/129/2021-924, ktorým odvolací súd o.i. zrušil rozsudok 11C/19/2009-788 zo dňa 23.11.2020 v napadnutých výrokoch o trovách konania vo vzťahu žalobcov v 2. a 3. rade a žalovanej (V. a VI.) a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní o nároku strán na náhradu trov konania v právnom vzťahu žalobcov v 2. a 3. rade a žalovanej, poukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 Civilného sporového poriadku, ktoré ustanovenie na vec aplikoval v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Košiciach vysloveným v cit. rozhodnutí. Za dôvody hodné osobitné zreteľa odôvodňujúce nepriznanie nároku na náhradu trov konania inak procesne úspešnej žalovanej, ku ktorým bolo nevyhnutné prihliadnuť, súd považoval špecifické skutkové okolnosti prejednávaneho sporu, dôvody uplatnenia nároku na náhradu trov konania a ich právny záujem na výsledku sporu, predmetom ktorého sú vymáhané úhrady príspevkov do fondu prevádzky, údržby a opráv domu, ktoré (pristúpenie) žalobca v 1. rade navrhol z dôvodu právnej istoty vzhľadom na spochybňovanie jeho aktívnej vecnej legitímácie žalovanou, ďalej okolnosti súvisiace s postojom a správaním strán v priebehu sporu, ako aj nedôslednosť, resp. nejednoznačnosť právnej úpravy podľa zákona č. 182/1993 Z.z. účinnej od 1.7.2006, pokiaľ ide o otázku oprávnenia správcu konať pri správe domu samostatne a vymáhať pohľadávky vlastníkov v konaní pred súdom. Prihliadajúc na uvedené skutočnosti predstavujúce dôvody hodné osobitného zreteľa, súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania uplatnil moderačné oprávnenie za účelom zmiernenia dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania podľa všeobecnej zásady úspechu a mal za to, že by bolo neprimerane tvrdé a nespravodlivé, aby žalobcovia v 2. a 3. rade znášali trovy tohto konania, aj keď boli v konaní neúspešní.

Z týchto dôvodov súd výnimočne náhradu trov konania v právnom vzťahu žalobcov v 2. a 3. rade a žalovanej nepriznal.

4. Proti uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a priznal jej proti žalobcom v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V úvode odvolania citovala z odôvodnenia uznesenia a nesúhlasila s názorom súdu, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúce nepriznanie jej nároku na náhradu trov konania ako procesne úspešnej strane sporu, ktorý (názor) považovala za mylný, nakoľko vstup strany do konania z dôvodu právnej istoty (ak protistrana namietala aktívnu vecnú legitímáciu) nemá povahu „špecifickosti konania“, je pomerne častým a štandardným prostriedkom procesnej obrany a neznamena, že by bolo nevyhnutné, aby do konania vstúpila iná osoba, resp. že by sporová strana, ktorá na základe námietky protistrany vstúpila do konania, bola k takémuto konaniu nútená, nakoľko potreba vstupu strany sporu do konania je na právnom posúdení toho, kto do konania vstupuje. Vstup do už prebiehajúceho konania (bez ohľadu na dôvod, ktorý k tomu stranu sporu vedie) je bežným, z právnej úpravy civilného procesu vyplývajúcim inštitútom a rizikom toho, kto do konania vstupuje, ktorý musí zvážiť svoju hmotnoprávnu a procesnoprávnu pozíciu, berúc do úvahy s pochybnosťami jeho nároku žalovanou stranou, s prípadným neúspechom žaloby a z toho vyplývajúcimi následkami v podobe povinnosti zaplatiť protistrane náhradu trov konania. Poukázala v tejto súvislosti na základnú zásadu civilného sporového procesu - kontradiktórnosť a zodpovednosť strany sporu za výsledok konania. S poukazom na uvedené žalovaná nepovažuje dôvod pristúpenia do konania uvádzaný žalobcami v 2. a 3. rade za dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval možnosť nepriznania náhrady trov konania úspešnej protistrane, pretože v opačnom prípade by sa výnimka (§ 257 CSP) stala pravidlom (§ 255 ods. 1 CSP) a taký postup by znamenal neprípustné sankcionovanie žalovanej za jej aktívnu obranu v konaní. Ďalej poukázala na to, že žalobcov v 2. a 3. rade nikto nenútil vstupovať do konania, boli od začiatku právne zastúpení a museli si byť vedomí toho, že vstupom do konania sa vystavili riziku povinnosti nahradiť žalovanej trovy konania v takom prípade, ak žalobca v 1. rade svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore obháji a dôjde k zamietnutiu ich nároku. Taktiež podľa žalovanej nemôže obstať ani argument o nedôslednosti, resp. nejednoznačnosti právnej úpravy podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ohľadom oprávnenia správcu konať pri správe domu samostatne a vymáhať pohľadávky vlastníkov v konaní pred súdom. V tejto súvislosti uviedla, že v čase vstupu žalobcov v 2. a 3. rade do konania bola otázka aktívnej vecnej legitímácie v súdnej praxi už ustálená (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.06.2013, sp. zn. 6Co/471/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.01.2012, sp.zn. 6MCdo/5/2011). Zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 6.06.2016, sp. zn. 3Cdo 193/2014 vyvodila možnosť vlastníkov bytov a nebytových priestorov sa rozhodnúť, ktorý z aktívne vecne legitimovaných subjektov (vlastníci alebo správca) bude vymáhať pohľadávku z titulu úhrady za plnenia a príspevkov do fondu prevádzky, údržby a opráv domu. Nakoľko v danom prípade vymáhal pohľadávku súčasne správca aj vlastníci, táto skutočnosť sa odzrkadlila aj v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorý žalobu žalobcov v 2. a 3. rade zamietol, s ktorým výrokom súhlasili a nepodali voči nemu odvolanie. V danej veci nešlo ani o nútené, ani o nerozlučné spoločenstvo, čím nebol dôvod uvažovať o spoločnom procesnom úspechu všetkých žalobcov a spoločnej náhrade trov konania a zároveň mali byť žalobcovia v 2. a 3. rade uzrozumení s tým, že nakoľko sa ich aktívne vecné legitímácie v spore vylučujú, žaloba niektorého z nich bude zamietnutá s následkom znášania náhrady trov konania žalovanej. Poukázala na uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 11Co/427/2017-694, v ktorom vyjadril svoj záväzný právny názor o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade, pričom aj napriek uvedenému právnomu názoru žalobcovia v 2. a 3. rade v spore zotrvali a uplatňovali si zjavne duplicitný nárok. Ďalej argumentovala tým, že v spore sa bránila úplne štandardným spôsobom, využívajúc prostriedky procesnej obrany a realizovaním procesných úkonov, ktoré rozhodne nemožno považovať za zneužívajúce práva, či svojvoľné a bezúspešné bránenie svojich práv. Dôkazom oprávnenosti jej postoja v spore je aj skutočnosť, že vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade bola úspešná v celom rozsahu a vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade čiastočne, pričom žalobcovia jej argumenty v celom rozsahu odmietali a k uznaniu dôvodnosti niektorých jej námietok došlo až rozhodnutím odvolacieho súdu. V závere sa ohradila voči tvrdeniu súdu prvej inštancie, že žalobcovia v 2. a 3. rade mali naliehavý právny záujem na vstupe do konania, keďže bolo v ich záujme, aby bola zaviazaná k zaplateniu žalovanej sumy, ktorú ostatní spoluvlastníci uhrádzali. Uvedené tvrdenie nemá podľa jej názoru oporu vo vykonanom dokazovaní a táto okolnosť ani nebola zo strany žalobcov preukázaná, pričom počas celého sporu preukazovala, že títo rovnako neplatili príspevky

do fondu prevádzky, údržby a opráv domu a žaloba bola podľa jej úsudku nástrojom žalobcov ako majoritných vlastníkov na dosiahnutie údržby a opravy domu, ktoré by hradila aj za nich žalovaná.

5. Žalobcovia v 2. a 3. rade sa k odvolaniu žalovanej nevyjadrili.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 v spojení s § 367 ods. 2 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a napadnuté uznesenie je vecne správne, správne sú i dôvody preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami nastolila predmetom odvolacieho prieskumu predovšetkým správnosť právneho posúdenia jej nároku na náhradu trov konania [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP] z hľadiska aplikácie ust. § 255 ods. 1 a § 257 CSP. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

8. Tento odvolací dôvod v posudzovanej veci nebol naplnený, nakoľko súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne zákonné ustanovenie, ktoré aj správne vyložil, nedopustil sa omylu pri aplikácii právneho predpisu, svoje úvahy a z nich plynúce závery zrozumiteľne, jasne, dostatočne a logicky vysvetlil v dôvodoch svojho rozhodnutia, a dospel k zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu, ktorým z dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP náhradu trov konania žalovanej výnimočne nepriznal aj napriek tomu, že mala v spore v právnom vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade plný procesný úspech.

9. Z odôvodnenia preskúmaného uznesenia vyplýva, že súd prvej inštancie o nároku strán na náhradu trov konania v danej veci nerozhodol podľa výsledku konania, resp. zásady procesného úspechu strán vo veci (§ 255 CSP), ale odchyľiac sa od tejto zásady aplikoval ust. § 257 CSP, pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy a správne vyhodnotil všetky relevantné skutkové okolnosti prípadu i dôvody na strane žalobcov v 2. a 3. rade spočívajúce v okolnostiach uplatnenia ich práva, dôvodmi ich pristúpenia do konania na žalujúcu stranu, nejednoznačnosti právnej úpravy podľa zák. č. 182/1993 Z.z. v znení novely účinnej od 1.7.2006, ktoré odôvodnili aplikáciu ust. § 257 CSP a nepriznanie náhrady trov konania v právnom vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade procesne úspešnej žalovanej z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

10. V danom prípade i podľa názoru odvolacieho súdu boli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu ust. § 257 CSP, ktoré slúži k odstráneniu neprimeranej tvrdosti, a je v súlade so zákonom i s princípom spravodlivosti rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalovanej náhradu trov konania výnimočne nepriznal.

11. Vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého uznesenia, s ktorými sa odvolací súd v súlade s § 387 ods. 2 CSP stotožňuje a na potvrdenie vecnej správnosti napadnutého uznesenia dodáva nasledovné:

12. Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplývajú rozhodujúce argumenty, skutočnosti a dôvody, z ktorých pri aplikácii ust. § 257 CSP vychádzal. Súd vychádzal zo správnej premisy, že toto ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania, ktoré sa ale nesmie vykladať tak, že možno kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane sporu. Jeho aplikácia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať skutočne výnimočný charakter, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

13. Aj podľa názoru odvolacieho súdu významné z hľadiska uplatnenia ust. § 257 CSP sú aj okolnosti, za ktorých žalobcovia v 2. a 3. rade uplatnili nárok na súde ako aj dôvody ich pristúpenia do konania na žalujúcu stranu z dôvodu právnej istoty a žalovanou namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade, v záujme dosiahnutia úhrad dlžných mesačných platieb do fondu prevádzky, údržby a opráv domu od žalovanej, ako aj ďalšie okolnosti, na ktoré odvolací súd poukázal už v rozsudku č.k. 9Co/129/2021-924 zo dňa 28.9.2022 vo vzťahu k zrušeným výrokom V. a VI. o priznaní náhrady trov konania žalovanej proti žalobcom v 2. a 3. rade. Na vyslovenom právnom názore, ktorým bol súd prvej inštancie v novom rozhodnutí viazaný, odvolací súd zotrváva a nenašiel dôvod na jeho zmenu, ani v kontexte odvolacej argumentácie žalovanej uvedenej v podanom odvolaní.

14. Skutočnosti a argumenty, ktoré žalovaná uviedla v podanom odvolaní, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia o trovách konania z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu, neodôvodňujú záver o nesprávnom právnom posúdení otázky náhrady trov konania v právnom vzťahu žalovanej a žalobcov v 2. a 3. rade a neumožňujú prijať iné rozhodnutie v prospech žalovanej, a teda aplikovať ust. § 255 ods. 1 CSP ako základný princíp určujúci nárok úspešnej strany sporu na náhradu trov konania, podľa zásady procesného úspechu v konaní.

15. Neobstojí ani odvolacia argumentácia žalovanej, v ktorej namietala, že žalobcovia v 2. a 3. rade si mali svoje procesné postavenie ustrážiť a niesť riziko nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie v podobe povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu. V spojitosti s uvedeným odvolací súd poznamenáva, že IV. výrok rozsudku zo dňa 23.11.2020, sp. zn. 11C/19/2009-788, ktorým súd žalobu žalobcov v 2. a 3. rade zamietol z dôvodu nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie v danom spore, nebol napadnutý odvolaním žalobcov v 2. a 3. rade, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 1, 2 CSP), a preto nebol (ani nemohol byť) v tejto časti predmetom odvolacieho prieskumu. V kontexte žalovanou namietaných okolností uplatnenia nároku žalobcami v 2. a 3. rade, resp. dôvodov ich pristúpenia do konania na stranu žalobcu, odvolací súd opakovane dáva do pozornosti právny názor, ktorý Najvyšší súd SR formuloval v uznesení sp. zn. 3Cdo 193/2014 zo dňa 6.06.2016, v ktorom uviedol, že „správca je oprávnený aj po novele zákona č. 182/1993 Z.z. vykonanej zákonom č. 268/2007 Z.z. účinnnej od 1.7.2006 pri výkone správy majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov v mene a na účet vlastníkov vymáhať úhrady za plnenia a príspevkov do fondu prevádzky, údržby a opráv domu; uvedené však nevylučuje, že samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov nemôžu sami tieto úhrady vymáhať a opačný výklad by viedol k príliš formalistickému prístupu súdu a odopretiu práva na súdnu ochranu“.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolanie žalovanej nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nárok ich náhradu nepriznal, pretože žalovaná v odvolacom konaní nebola úspešná a úspešným žalobcom v 2. a 3. rade žiadne trovy súvisiace s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.